శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మి కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

అప్పుడు మేము ఈ సంబంధానికి ఒప్పుకుని జాతకాలు జతపరచి చూపించి, కలిసాయి అని ఆచార్యులుగారు చెప్పిన తరువాత పెళ్ళి చూపులకి ఏర్పాటు చేసాము. ఇక్కడొక విషయం చెప్పాలి. మావారికి పెళ్ళి విషయాల్లో కొన్ని నిశ్చితమైన అభిప్రాయాలు ఉన్నాయి. కట్నాలు ఇవ్వడం, పుచ్చుకోడంలాంటి ఆలోచనలకు ఆయన విరుద్ధం. ఇరువైపుల వాళ్ళు వాళ్ళ శక్తి కొలది సంతోషంగా ఎంతైనా చెయ్యవచ్చు. కానీ ఏ వైపునుంచి కూడా డిమాండ్లు ఉండకూడదు. వీటికి సమ్మతమైతేనే పెళ్ళిచూపులు. ఆ తర్వాత అబ్బాయి, అమ్మాయిలది ఫైనల్ నిర్ణయం. ఈ విషయాన్ని మావారు స్పష్టంగా చెప్పారు. ఆయన ఫ్రాంక్‌నెస్‌ను వాళ్ళు మెచ్చుకున్నారు.

పెళ్ళిచూపులయ్యాయి. అబ్బాయి, అమ్మాయి ఒకరినొకరు చాలా ఇష్టపడ్డారు. 1990 ఫిబ్రవరి 14న ముహూర్తం అని తేల్చుకున్నాం. బుధవారం పెళ్ళి అయితే రెండురోజులు ముందే సోమవారం పెళ్ళి కూతురుని చేసాము. ఒక నెల ముందుగానే అందరికి పెళ్ళి విషయం, పెళ్ళి కూతురిని చేసే తేది రాసేసాము. విజయశేష్ మహల్ ఆ తేదీకి ఖాళీలేనందున విజయరాణి మహల్‌లో పెళ్ళి నిశ్చయించాము. చాలామంది బంధువులు ఇతర ఊర్ల వాళ్ళు కుటుంబ స్నేహితులు, సినీ ప్రముఖులు, మా పిల్లలిద్దరి స్నేహితులు, చాలామంది వచ్చారు. పొద్దున పెళ్ళి, సాయంత్రం రిసెప్షన్ పెట్టుకున్నాము. రిసెప్షన్‌కి మాములు సినిమా పాటలు కాక, కుమరేశ్ – గణేష్ వయోలిన్ ద్వయం పెట్టాము. వాళ్ళప్పుడు 14, 15 ఏళ్ళ వయస్సు వాళ్ళు. అప్పటికే వాళ్ళు పెద్ద విద్వాంసులు. అందరూ పెళ్ళికీ, రిసెప్షన్‌కీ వచ్చారు. ముఖ్యంగా మగ పెళ్ళివారు మేము చేసిన పెళ్ళికి చాలా తృప్తిపడ్డారు. కమలహాసన్ భార్య సారికతో వచ్చారు. ఇతను వచ్చినప్పుడు మదరాసు బంధువులు చుట్టుముట్టారు. చిరంజీవి వచ్చినప్పుడు ఆంధ్రానుంచి వచ్చిన జనం, పిల్లలు చుట్టుముట్టారు. పిల్లలంతా ఇద్దరి దగ్గర నుంచి ఆటోగ్రాఫ్‌లు తీసుకున్నారు. చిరంజీవి అయితే 'జగదేకవీరుడు అతిలోక సుందరి' షూటింగ్ మధ్యలోనే వచ్చారు. వచ్చిన అతిథుల్లో ముఖ్యంగా ఒకటి చెప్పాలి. మా వారికి చాలాకాలం క్రితం తనతో స్కూల్లో, కాలేజీలో చదివిన క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్. ఎక్కడెక్కడున్నారో వెతికి, వాళ్ళని పెళ్ళికి ఇన్వైట్ చేయాలని ఆరాతీశారు. ఒకరు కేరళలో జడ్జి, మరొకరు విజయవాడ దగ్గర రైల్వే టిక్కెట్ట్ కలెక్టరు, మరొకరు ఏ.పి. ఛీఫ్ ఇంజనీర్, ఇంకా లెక్చరర్లు, వ్యాపారవేత్తలు చాలామందిని కాంటాక్ట్ చేసారు. కొందరు ఆప్యాయంగా ఫోన్లో మాట్లాడితే, కొంతమంది వచ్చారు. ఇంత మంది బంధువులు, సినీ ప్రముఖులొచ్చినా, చిన్ననాటి స్నేహితులను చూడగానే మా వారి ఆనందమే ఆనందం. మొత్తం మీద మా పెద్ద చెల్లెలు కుటుంబం ఈ పెళ్ళికి వచ్చింది. మా నాన్నగారి సంతోషం చెప్పలేను. వచ్చిన వాళ్ళంతా పెళ్ళి కూతురు, పెళ్ళికొడుకు ఈడుజోడు బాగుందన్నారు.

పెళ్ళై మా శకుంతల, సతీష్ హనీమూన్ నుంచి వచ్చిన తరువాత ఎవరి పనులలో వాళ్ళుండిపోయారు. మా వాళ్ళు తెలుగు సినిమా షూటింగ్ అయితే హైదరాబాదు, కన్నడ షూటింగ్ అయితే బెంగుళూరు వెళుతుండేవారు. మా శకుంతల పెళ్ళి నాటికి మైకెల్ - మదనకామరాజు కథ జరుగుతూంది. మా సుధ M.sc చేస్తూ దాని యూనివర్శిటి ఏమో, దాని పనేమో వుండేది. మేము మా రమా పిల్లలు అంజు, అనంత్ ఆటపాటలతో గడిపేవాళ్ళం.

ఇక్కడ శకుంతల వివాహ జీవితాన్ని గురించి ఒకటి చెప్పాలి. శకుంతలని వాళ్ళ అత్తగారు కూతురికన్నా ఎక్కువగా చూసుకునేది. దాంతో అది మా ఇంటికెప్పుడు వచ్చినా ఎప్పుడెప్పుడు వెళ్ళిపోదామా అని ఉండేది. కానీ మా అల్లుడు దానికి పూర్తిగా ఆపోజిట్. మా ఇంటికి రావడం, ఇక్కడ ఉండడం అంటే అతనికి చాలా ఇష్టం. "వెళ్ళిపోదాం.. వెళ్ళిపోదాం" అని పెళ్ళాం అంటుంటే "ఏం తొందర, రెండురోజులు వుండి పోదాం" అనేవాడు. కానీ మా సుధ విషయం వేరు. వాళ్ళ అత్తమామలు, కొడుకులు కూడా ఎవరికి వారు ఇండిపెండెంట్‌గా వుండాలనే తత్వం. బెసంత్‌నగర్‌లోనే ఉన్నా, వేరే వేరే ఇళ్ళల్లో వుంటారు. కలుస్తూనే వుంటారు. ఇక సుధ తత్వం కూడా అదే. తనెప్పుడూ ఇండిపెండెంట్‌గా ఉండాలనే తాపత్రయపడ్తుంది. ఎవరిమీదా ఆధారపడదు. ఫలానా వాళ్ళ కూతురని కాక తన ప్రతిభ మీదే నిలబడాలనే ఆలోచన.

1991వ సంవత్సరం జూలై 6వతేదీన మా శకుంతల ఒక ఆడపిల్లని ప్రసవించింది. దానికి నామకరణం చేసి స్నేహ అని పేరు పెట్టాము. పాపకి మూడవనెల. ఇంతలో విజయదశమినాటికి మా వారికి 60 ఏళ్ళు పూర్తవుతుంది. మా వారు షూటింగ్ రీత్యా బెంగుళూరులో వున్నారు. నేను ఆయనకు ఫోన్ చేసి షష్టిపూర్తి పండగ చేసుకుందామా అని అడిగాను. ఆయనుండేది బెంగుళూరు, నేను మద్రాసు. ఏర్పాట్లు ఎలా? సరేనని మా కులదైవమైన శ్రీ రాఘవేంద్రస్వామి గుడిలో ఏర్పాటు చేసుకున్నాము. అది రెండు రోజులు చేసారు. మా బంధువులు, దగ్గర ఊళ్ళ వాళ్ళు వచ్చారు. మా చిన్న చెల్లెలు రఖుమా ఫ్యామిలీ వచ్చింది. మా సుశీల రాలేదు. మామూలే కదా. తరువాత ఎవరి ఊళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. కొత్త ఇంటికి వచ్చి అమ్మాయి పెళ్ళి చేసాము. మనవరాలు పుట్టి మా షష్టిపూర్తి చేయించింది. స్నేహకు అయిదవ నెల రాగానే మా శకుంతలని, పాపని అత్తవారింట్లో దింపి వచ్చాము. ఒకే కొడుకు అవ్వడం వలన అంతా కలిసే ఉంటారు. ఇప్పటికీ అలాగే ఉన్నారు. 1989లో గృహప్రవేశం, 1990లో అమ్మాయి పెళ్ళి, 1991లో మనవరాలు పుట్టింది.

విజయా హాస్పిటల్ డాక్టర్ వైద్యం వలన, మందులు ప్రభావం వలన, మా నాన్నగారు మామూలు మనిషై హైదరాబాదుకి వెళ్ళిపోయారు. అక్కడికెళ్ళి మా చెల్లెలింటికెదురుగా ఒక గదిలో అద్దెకుంటూ, మా చెల్లెలు ఇంట్లోనే భోజనం చేస్తూ కాలక్షేపం చేస్తూండేవారు. అంతకు ముందు చిక్కడపల్లిలో ఒక రూంలో వుంటూ, ఒకసారి కిందపడితే మా హనుమంతరావు బాబాయిగారు చేరదీసి చూసుకునేవారు. అలా కాదని మా చిన్న చెల్లెలు పిలిస్తే ఈ విధంగా రూంలో వుంటూ వచ్చారు. అమ్మపోయిన తర్వాత ఆయన మొండితనం వలన విడిగా వుంటూ, నానా కష్టాలనీ ఎదుర్కొన్నారు. చింత చచ్చినా పులుపు చావలేదని యింకా ఆయన స్వతంత్రంగానే జీవించాలని ఆయన ఆశయం.

మదరాసులో నేనూ, మా వారు మాట్లాడుకుని, నేను వెళ్ళి, మా నాన్నగారిని ఒప్పించి మొత్తం ఆయన్ని, ఆయన సామానులతో పాటు పిల్చుకొచ్చేశాను. ఇక్కడికొచ్చి మళ్ళీ ప్రయత్నాలు చేసి ఐ.ఏ.ఎస్ ట్యుటోరియల్ కాలేజీలో చేరి పనిచేసేవారు. ఇలా ఉంటుండగా, కొంతమంది విద్యార్థులు ఉద్యోగ నిమిత్తం, వేరే చదువులు, ఇంటర్వ్యూలు తయారవడానికని XI, XII క్లాసులకి ఎగ్జామ్ టైమ్స్ అనే పుస్తకం ప్రింట్ చెయ్యడానికని స్క్రిప్ట్ తయారుచేసి పెట్టారు. మా వారుండి వాళ్ళూ, వీళ్ళూ ఎందుకని తనే 40 వేల రూపాయలు ఖర్చు పెట్టి ప్రింటు చేయించారు. మా నాన్నగారు కొన్ని కొన్ని పుస్తకాలు తీసుకెళ్ళి లోకల్‌గా కొన్ని షాపులకిచ్చారు. పుస్తకాల గురించి పేపర్లో ప్రకటించాము ఆ వార్తలను చూసి కొంతమంది ఇంటికొచ్చి కొనుక్కునేవారు. నేనేం చేశానంటే కొన్ని స్కూల్స్ ప్రిన్సిపల్స్‌కి లెటర్స్ రాసి తలా ఒక కాపీ పోస్ట్ చేశాను. ఇంతలో ఆయనకి హైదరాబాదు ప్రయాణం వచ్చింది. అక్కడికి కొన్ని పుస్తకాలు తీసుకెళ్ళారు. రెండవ

వాల్యూమ్ స్క్రిప్టు కూడా రెడీగా వుంది. నే వచ్చాక ప్రింటు చేద్దాం అన్నారు. తానెప్పుడు వచ్చేది తెలుపుతాను అని హైదరాబాదుకి వెళ్ళారు. కానీ ఖర్చుపెట్టిన డబ్బులో పదవ వంతు డబ్బుకూడా రాలేదు. పైగా రెండేళ్ళ తర్వాత ఆ పుస్తకం ప్రయోజనం లేదు. ఏం చేస్తాం? ఈ లోతుపాతులెవ్వరికి తెలుసు? ఏదో పెద్దాయన, ఆయనకి సహాయం చేద్దాం కదా అని ఊబిలోకి దిగాం తెలియక.

హైదరాబాదు నుంచి ఫలానా రోజున వస్తున్నానని ఫోన్ చేస్తే, మీరే రావద్దు స్టేషనుకి కారు పంపిస్తామని చెప్పాను. అలాగే స్టేషనుకి కారు పంపించాను. డ్రైవరు పేరు అర్జున్. వాడు ఉండడం, తిండి, పడుకోవడం అన్నీ మా యింట్లోనే. వాడు స్టేషను నుంచి తాతగారు స్టేషనులోను లేరు, రైలులోనూ లేరని ఫోన్ చేశాడు. తిన్నగా ట్యుటోరియల్ కాలేజీకి వెళ్ళారేమో చూడమన్నాను. అక్కడ కూడా లేరని వచ్చేశాడు. ఆ డ్రైవరు చాలా మంచివాడు. మా నాన్నగారి మనసు కూడా బాగా తెలిసినవాడు. పల్లెటూరు నుంచి వచ్చిన కొత్తవాడు. వాడు వచ్చిన తర్వాతనే మా శకుంతల పెళ్ళి అయింది. ఎందుకు రాలేదబ్బా అని నాకు కొంచెం కంగారేసింది. మా పెద్ద చెల్లెలు యింటికి పోస్టాఫీసుకి ఫోన్ చేసాను. వాళ్ళది పోస్టల్ క్వార్టర్స్. అది అందలేదు. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఆవేళంతా నాకేం తోచలేదు. మర్నాడు సావకాశంగా టెలిగ్రాం వచ్చింది. మా నాన్నగారికి కాలునొప్పిగా ఉన్నందు వలన బయల్దేరి రాలేదని. దాని విషయంగా నేను మళ్ళీ ఫోను ట్రై చేశాను. మా సుశీల భర్త చెప్పారు అసలు విషయం మా నాన్నగారు కిందపడ్డారని, ఆసుపత్రిలో చేర్పించామని చెప్పారు. ఈ విషయం ప్రొద్దుటూరులో ఉంటున్న మా చిన్న చెల్లెలు రఖుమకి ఫోన్ చేసి చెపితే, అది విని మర్నాడే హైదరాబాదుకి వెళ్తానని చెప్పింది. ఆ మర్నాడు వెళ్దామనుకున్న నేను అదే రోజున కష్టపడి రిజర్వేషన్ చేయించుకుని నేనుకూడా బయల్దేరాను. నే వెళ్ళేసరికి అప్పటికే మా రఖుమ ఆసుపత్రికి చేరుకుంది. మా నాన్నగారికి నడుముకి పెద్ద ఆపరేషన్ చేశారట, నడుముకి ఏదో బాల్ పెట్టారుట. మా సుశీల స్కూలుకి శెలవు పెట్టి చూసుకుంటోంది. నేనూ, రఖుమ వెళ్ళి దాన్ని రిలీవ్ చేశాము. మా సుశీల అప్పటికే శెలవు పెట్టి వారం రోజులైంది. నేనూ, మా చిన్న చెల్లెలు ఇద్దరూ వుంటూ వుండేవాళ్ళం. మా చెల్లెలు అత్తవారిల్లు మెహదీపట్నం. ఎప్పుడైనా ఇంటికి వెళ్ళి వస్తూండేది.

మద్రాసులో మా రఖుమ పెద్ద కూతురు మృదుల ఇంటర్ రెండు సంవత్సరాలు అన్నా ఆదర్శ్ స్కూల్‌లో చదివింది. మా సుధ అన్నా ఆదర్శ్ కాలేజ్‌లో బి.ఎస్.సి పాసవడం వల్ల దాని ఇన్‌ఫ్లుయన్స్‌తో అక్కడ చేర్పించింది. కొన్నాళ్ళకి మృదులకి టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చింది. డా.త్యాగరాజుగారు వైద్యం చేస్తున్నారు. మా రఖుమ ఒక వారం హైదరాబాదులో వుండి ప్రొద్దుటూరుకి ప్రయాణమవుతుంటే సినిమా స్క్రిప్టు డిస్కషన్‌కి హైదరాబాదు వచ్చిన మా వారు మా నాన్నగారిని చూడ్డానికొచ్చారు. రఖుమ నాన్నగారిని నేను ఎటూ మద్రాసు పిల్చుకెళుతున్నాను కదా అని ప్రొద్దుటూరుకి ప్రయాణం కట్టింది. కానీ వాళ్ళ బావగారు ప్రొద్దుటూరు టిక్కెట్టు క్యాన్సిల్ చేయించి ఇన్‌ఫ్లుయన్స్‌తో మా రఖుమకి మద్రాసు టిక్కెట్టు కొని, "ముందు మదరాసు వెళ్ళి మీ అమ్మాయి మృదులని చూసి వెళ్ళు" అని దాన్ని మద్రాసుకి పంపారు. మా వారు మా నాన్నగారికి పెద్ద అల్లుడైనా, కొడుకు లేని లోటు తీర్చేవారు.

మా నాన్నగారికి కుట్లు విప్పినతర్వాత డిశ్చార్జి చేసి ఇంటికి పిల్చుకు వెళ్ళాలి కదా. అక్కడే వచ్చింది సమస్య. మా సుశీల వాళ్ళిల్లు ఐ.డి.పి.యల్ కాలనీలో వుండేది. ఊరికి చాలా దూరం. అధవా పిల్చుకుని వెళ్ళినా, అది స్కూలు, వాళ్ళ ఆయన ఆఫీసు. మా నాన్నగారినెవరు చూసుకోవాలి? "కొన్నాళ్ళయిన తర్వాత నేను మద్రాసుకి పిల్చుకెళ్తానులే" అన్నాను మా మరిదితో. అంటే అతనంటాడు "కాదునేననేది, మామని యిక్కణ్ణుంచి మా యింటికి, మళ్ళీ అక్కణ్ణుంచి స్టేషనుకి, యిన్నిచోట్ల తిప్పడం చాలా ప్రయాస అవుతుంది కదా. అయిందేమో నడుముకి పెద్ద ఆపరేషనాయే" అన్నాడు. ఆ సమయంలో అతనే ఉద్దేశ్యంతో అన్నాడో ఆలోచించే తెలివి లేకపోయింది. ఎంతసేపూ మా నాన్నగారి సుఖమే కోరుకునే దాన్ని కనక "అయితే డాక్టర్‌నడిగి ఇక్కడ్నుంచే మద్రాసుకి పిలుచుకు వెళ్తానులే" అన్నాను.

అప్పట్లో ఏ.సి. కంపార్టుమెంట్లు లేవు. విమానంలో కూర్చోలేరు. ఫస్ట్ క్లాసు బుక్ చేయించాను. ఆయనని స్టేషనుకి ఎలా పిల్చుకువెళ్ళాలి? హాస్పిటల్ వాళ్ళని అంబులెన్స్ అడిగితే ఖాళీలు లేవన్నారు. మా కజిన్ బ్రదర్‌ని అడిగితే మొదట ట్రై చేస్తానని చెప్పి, ఆఖరుకి మొండి చెయ్యి చూపాడు. మా వారేమో మద్రాసుకి వెళ్ళిపోయారు. మా మరిది కూడా ప్రయత్నించలేదు. చాలా నిస్సహాయురాలినయ్యాను. ఒకవైపు దుఃఖం, ఏడుపు, భయం అన్ని ముంచుకు వస్తున్నాయి. టైమ్ మించితే మళ్ళీ టిక్కెట్లు దొరకడం కష్టం. ఆస్పత్రి బిల్లు కూడా నేనే కట్టేసాను. ఏం చేయాలి? ఆస్పత్రి వాళ్ళనే ప్రాధేయపడ్డాను. "ఆడదాన్ని, ఒంటరిదాన్ని ఏమైనా కానీ మీరే ఏర్పాటు చేయాల"ని అడిగాను. నా అదృష్టం బాగుండి ఆస్పత్రి వాళ్ళే ఏర్పాటు చేసారు. రైలులో ఒక నిమిషమైనా నేను నిద్రపోతే ఒట్టు. ఆయన్ని చూస్తూ గడిపాను. నే మద్రాసు వరకు ఎలా పిల్చుకెళ్ళానో ఆ భగవంతుడికే తెలుసు. మద్రాసు స్టేషన్ చేరగానే అంబులెన్స్ రెడీగా ఉంది. మా వారు, మా పూర్ణ వచ్చి మా నాన్నగారిని జాగ్రత్తగా ఇల్లు చేర్చారు. ఇక్కడికొచ్చికూడా మా నాన్నగారు నడవలేక పోయారు. నా కష్టాన్ని చూడలేక మా నాన్నగారిని రాత్రింపగళ్ళు కనిపెట్టుకుని బాత్రూం పిల్చుకెళ్ళడానికి మా వారు ఒక పనివాడిని నియమించారు. ఒక్కోసారి అతను అక్కడే వున్నా కూడా మొండిగా బాత్రూం కెళ్ళి వస్తూ కిందపడ్తుండేవారు. కానీ నొప్పి రాను రాను ఎక్కువ అయిపోయేది. ఒకసారి విజయా హాస్పటల్‌లో చేరి ఒక వారం వుండి వచ్చారు. మోహన్ దాస్ అనే డాక్టరు ఆపరేషన్ చేస్తానంటే వయస్సు అయిపోయిందని వద్దని పిల్చుకొచ్చేసాము. కానీ మా నాన్నగారు పట్టుపట్టారు. "సూర్యా హాస్పటల్‌కైనా పిల్చుకెళ్ళండి. నేను మళ్ళీ ఆపరేషన్ చేయించుకుంటాను, నేను నడవాలి. ట్యుటోరియల్ కాలేజీకి వెళ్ళాలి" అని. కానీ మా భయం మాది, వయసు 82 ఏళ్ళు వుంది ఆపరేషన్ చేస్తే అసలుకే మోసం వస్తుందేమో అని మా భయం, ఆయన పట్టు వదల్లేదు. సూర్యా హాస్పిటల్‌లోనే చేర్పించాము. ఆపరేషన్ డేట్ ఫిక్స్ అయింది. మా చెల్లెళ్ళు ఇద్దరూ వచ్చారు. పాపం మా సుశీలైతే స్కూలుకు శెలవు పెట్టి మరీ వచ్చింది. ఆపరేషన్ అయింతర్వాత మా పంజాగుట్ట బాబాయి, రుక్మిణీ పిన్నీ, మా మరదులు ఇద్దరూ వచ్చారు రెండు రోజులు వార్డులో వుంచి మళ్ళీ కండీషన్ బాగోలేదని ఐ.సి.యుకి మార్చారు. కానీ రోజు రోజుకి విషమిస్తూ వుండేది. వంటావిడ, పై పనికి మనుషులు ఉన్నందున నేను, మా చెల్లెళ్ళు పగలంతా బయట హాల్లో కూర్చుని, అప్పుడప్పుడు అక్కడికి వెళ్ళి చూస్తుండేవాళ్ళం. పనివాడు ఆసుపత్రిలోనే పగలు, రాత్రి వుండేవాడు. పది పదిహేను రోజులు వెంటిలేటర్ పెట్టారు. అక్కడెంత ఖర్చైనా మా వారు వెనకాడలేదు. మా చెల్లెళ్ళు నెల జీతగాళ్ళాయె! ఎంతనివ్వగలరు? వాళ్ళిద్దరూ వాళ్ళ శక్తిని అనుసరించి ఇచ్చారు. మా సుశీల కొడుకులు రాజా, బాలాజి అప్పటికే ఉద్యోగస్తులైనందున వాళ్ళు కూడా తోచిన సహాయం చేసారు. మా వారి షూటింగ్ "భైరవద్వీపం" మదరాసులోనే అవుతుండడం వలన, పైగా విజయా వాళ్ళదే కనుక, వాళ్ళ స్టూడియోలోనే కనుక మా వారు మదరాసులోనే వుంటూ వచ్చారు. ఎవ్వరెన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఫలితం లేకపోయింది. సెప్టెంబరు 30 వ తేదీన మా నాన్నగారు మరణించారు.

ఆయన బ్రతికున్నంత కాలం లేవలేని పరిస్థితుల్లో అందరి చేత చేయించుకుంటున్నాననే అని పైగా ఏ రక్త సంబంధం లేని రమ చేత కూడా చాకిరీ చేయించుకుంటున్నానని బాధపడేవారు. ఎవరి పుట్టిన రోజైనా సరే కనీసం పదిహేను రూపాయలు తగ్గకుండా బహుమతి ఇచ్చేవారు. నాకు ఆయనకు తోచిన డబ్బు ఇస్తూ "చూడమ్మలూ, నువ్వు డైరెక్టరు భార్యవి. ఇవాళ నీ పుట్టినరోజు కదమ్మా, ఇదిగో ఈ డబ్బు. దీని పైన వేసి చీర కొనుక్కోమ్మా" అనేవారు నేను "నాన్నగారూ మీ కూతురుని అయిన తర్వాతనే కదా ఆయన భార్యనయ్యాను" అనేదాన్ని. ఆయన బ్రతికి వున్నన్నాళ్ళు అందరికి బాగా చేసారు. చేతులు, కాళ్ళు ఆడుతున్నన్నాళ్ళు ఉద్యోగం చేస్తూనే వుండేవారు. హైదరాబాదులో వుండేటప్పుడు వేణుగోపాల్ అనే ఒక అంధుడైన విద్యార్థికి ట్యూషన్ చెప్పేవారు. మా నాన్నగారు మదరాసు వచ్చాక కూడా అతను ఉత్తరాలు రాయించేవాడు. అతని ఉత్తరాలు చూసి మురిసిపోయేవారు.

నేను ఒక శుక్రవారం తలకు స్నానం చేసి ఆ సాయంత్రం తల దువ్వి జడ వేసుకోబోతే నాకు జడల్లుకునేందుకు రాలేదు. ఎడమ చేతి వేళ్ళకు పట్టు రాలేదు. జుట్టు బిరుసుగా వున్నందున రాలేదేమో అనుకున్నాను. మర్నాడు శనివారం స్నానానికి ముందు కూడా ఇదే పరిస్థితి అయ్యింది. ఇది ఏమిటి అనుకున్నాను. సరే పూజా, టిఫిన్ అంతా అయింది. బాగున్నాను. మధ్యాహ్నం మేమంతా భోజనం చేసేటప్పుడు ఎడమ చేత్తో వడ్డించుకునేందుకు రాలేదు. గరిటెను పట్టుకోలేకపోయాను. పక్కనే కూర్చున్న మావారు చటుక్కున పట్టుకున్నారు. మేడ మెట్ల దగ్గరకు వెళ్ళి "అబ్బా నేనిప్పుడు మేడ ఎలా ఎక్కుతాను? చేతకాదే" అంటూ మెట్ల మీద చతికల పడ్డాను.

మా రమ వుండి "అదేంటి మాటలలా ముద్దముద్దగా వస్తున్నాయి" అంది. నాకు అదోలా అయిపోతోంది. తర్వాత ఏం మాట్లాడడానికి రాలేదు. వెంటనే మా వారు డాక్టరు విజయకుమార్‌గారికి ఫోన్ చేస్తే వున్న పళాన నన్ను పిల్చుకు రమ్మన్నారు. ఆయన విజయా హాస్పటల్‌లో కార్డియాలజిస్ట్. చాలా సంవత్సరాలుగా నేను ఆయనకి పేషెంటు. ఆస్పత్రికి పిల్చుకెళ్ళగానే వీల్ కుర్చీలో పిల్చుకెళ్ళి చాలా పరీక్షలు చేసి ఐ.సి.యుకి తీసుకెళ్ళి అక్కడ జాయిన్ చేసారు. ఇంటి వారెవ్వరినీ లోనికి రానివ్వలేదు. అలా మూడు రోజులు ఐ.సి.యులో వుంచిన తరువాత వార్డుకు మార్చారు. బ్రెయిన్‌కు వెళ్ళే రక్తం క్లాట్ అయిందట. బ్లడ్ సర్క్యులేషన్ లేనందు వలన బ్రెయిన్ అటాక్ అయిందట. ఆలస్యం చేసి వుంటే హెమరేజ్ అయి పక్షవాతం వచ్చి వుండేదట.

మదరాసులోనే వుంటున్న శకుంతలకి వేసవి శెలవులు అయినందు వలన పగలు, రాత్రి వార్డులో నాతోనే వుంటూ నన్ను కనిపెట్టుకుని వుండేది. అప్పుడు అది యం.సి.ఏ పరీక్షలు రాయడానికి చదువుకుంటూ వుండేది. దాని పుస్తకాలన్నీ నా రూముకు తెచ్చి చదువుకుంటూ వుండేది. మా వారు ఆఫీసు పనులు, షూటింగుల వలన అప్పుడప్పుడు నన్ను వచ్చి చూచి వెళుతుండేవారు. అర్ధరాత్రి నేను బాత్‌రూంకి వెళ్ళవలసి వచ్చి, పాపం మా శకుంతల నిద్రని పాడుచేయడం ఎందుకని మెల్లిగా చప్పుడు చేయకుండా దిగినా కూడా ఎలా కనిపెట్టేదో, చటుక్కున వచ్చి నా చేయి పట్టుకునేది "నన్నెందుకు లేపలేదమ్మా? నేనిక్కడ ఉన్నది ఎందుకు?" అని బాధపడేది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments